

Behrsaines Deenu ritmi

1990. gada februārī

MŪSU JAUNĀ VALDĪBA

Deputātu padomes otrajā sesijā izveidots izpildkomitejas sastāvs. Bez priekšsēdētājas V. Auniņas un sekretāres Dz. Ragaines, par izpildkomitejas locekļiem ievēlēti: kolhoza priekšsēdētājs Roberts Bernis, Jaunburtnieku skolas direktors Vilmārs Zeme, būvdarbu vadītājs Jānis Okdalders un sekretāre Marta Tisa. Par izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieku deputāti apstiprināja automehāniķi Ati Keziku.

Apstiprināti arī ciema iestāžu vadītāji. Medpunktu vadīs Rūta Puriņa, bet klubā vadītājs būs Ints Štauers.

Juris Salts atteicies no deputāta pienākumiem. Pārējie deputāti piekrita viņa demisijai. Tagad ciema 15. vēlē-

šanu apgabalā trīs mēnešu laikā jāsarīko atkārtotas vēlēšanas. Tāpat vēlējami, kas 10. decembrī balsojāt par J. Šaltu, sāciet jau tagad domāt par jaunām deputātu kandidātūrām.

Apstiprināts arī ciema budžets. Kopējo izdevumu summa ir 14180 rubļi. Bibliotēkas vajadzībām tērēsim 500 rubļus, medpunktam paredzēti 3330 rubļi, klubam 3750 rubļi, bet izpildkomitejas vajadzībām 6600 rubļi. Bez tam deputātu padomes rīcībā vēl ir 11398 rubļi brīvo līdzekļu, kurus pēc deputātu ieskatiem varēs izlietot dažādu papildus izdevumu segšanai. Tāpat tradīciju pasākumiem varēsim tērēt 914 rubļus no speciālāzskaitu fonda.

APSVEIKUMI

Ai, darbiņi, ai, darbiņi,
Bez darbiņa nevarēju.
Darbiņš man prieku deva,
Pilnu klēti labiņiņas.

Kolhoza kolektīvs sirsnīgi sveic ciltslieku zootehniķi Helgu Diuru, mākslīgās apskalošanas tehniķi Rasmu Kišūni, grāmatvedi Zaigu Melderi, slaucēju Mariju Snēveli, kā arī šoferus Jāni Kragliķovu un Armandu Zaķi ar medaļas «Darba veterāns» saņemšanu un novēl apbalvojumiem arī turpmāk daudz ražēnu darba gadu!

Gaiša, gaiša uguns deg
Tumšajā kaktiņā;
Tu Laimiņa mūžu raksta
Mazajam bērniņam.

Paģājušā gada nogalē prieks
ienāca Inta Eglīša un Ināras
Apiņas kuplajā ģimenē. 23. decembrī viņi savā aprūpē ieguva
sesto bērniņu. Piedzima Linda
Eglīte.

Bet jau pēc dažām dienām —
4. janvārī daudz priecīgu brižu
saviem vecākiem sagādāja
Intars Lietiņš. Intara tētis Imants
Lietiņš ir mūsu kolhoza traktorists,
bet māmiņa Inga Pētersone —
lopkopēja.

LIGITA IR IEVĒLĒTA

Deputāts ievēlēts arī mūsu ciema 7. vēlēšanu apgabalā. Par skolotāju Ligitu Garseli balsojuši 28 vēlējami, bet 3 apgabala iedzīvotāji šoreiz nobalsojuši pret Ligitu.

Kolhoznieki, kam samazināta stāža piemaksa 1989. g.

- Bērziņš Jānis — 25% — alkohola lietošana
- Eiduks Roberts — 10% — alkohola lietošana
- Fišers Zigurds — 100% — izcieš nosacītu kriminālsodu
- Gmizo Ludvigs — 15% — darba kavēšana
- Gulbis Juris — 15% — alkohola lietošana
- Kukians Andis — 25% — alkohola lietošana
- Laķis Edvīns — 10% — alkohola lietošana
- Ragainis Jānis — 15% — darba kavēšana
- Petrovs Vladimirs — 25% — alkohola lietošana
- Paeglis Edgars — 10% — alkohola lietošana
- Koguts Ivans — 25% — alkohola lietošana
- Kirilovičs Jevgeņijs — 5% — Iekšlietu daļas sods
- Svāde Ziedonis — 25% — alkohola lietošana kopā ar nepilngadīgajiem
- Ločenko Anatolijs — 10% — alkohola lietošana
- Zalitis Dainis — 5% — Iekšlietu daļas sods
- Ragainis Maigonis — 15% — darba disciplīnas neievērošana
- Zukovs Vladimirs — 50% — automašīnas patvarīga izmantošana, alkohola lietošana
- Denečko Marija — 25% — darba kavēšana
- Elmere Marta — 25% — darba kavēšana
- Janele Skaidrite — 15% — darba kavēšana
- Kukmilka Vizma — 5% — pavisms darbs
- Risevs Vladimirs — 10% — Iekšlietu daļas sods
- Vilnis Gunārs — 10% — darba kavēšana
- Kukians Valdis — 100% — izcieš nosacītu kriminālsodu
- Dailidjonoks Vladimirs — 15% — tehnikas patvarīga izmantošana
- Lūse Māra — 5% — Iekšlietu daļas sods
- Priedītis Jānis — 15% — Iekšlietu daļas sods, administratīvais arests

Sajā sarakstā vēl nav minēti visi grēcinieki. Pārējie kolhoznieki, kas izdarījuši pārkāpumus, stāža piemaksu vispār nesāņems, jo nav Bērzinē nostrādājuši trīs gadus.

— Esmu anonīmi apmelota!

Sis raksts tapis, atsaucoties uz janvāra avīzītē «BDR» publicēto materiālu «Lokana mēlīte». Tā kā tajā kā galvenā varone esmu minēta es, tad domāju, ka arī man šai sakarā būtu kas sakāms.

Mani, un arī daudzus citus, pārsteidza tas, ka, neraugoties uz patreizējo atklātības periodu, šis (un ne tikai šis) rakstījis ir anonīms. Tāpat, domājams, ka tā autors ir avīzes sastādītājs J. Motivāns, taču es šo variantu izslēdzu, jo J. Motivānu cienu kā žurnālistu jau no tiem laikiem, kad mācījās vidusskolā un sapņoja par žurnālistiku, un viņš pēc LVU beigšanas sāka strādāt «Liesmā». Kā mīļu piemiņu vēl tagad glabāju «Liesmas» ārštata korespondenta apliecinību, tāpēc jutos pagodināta, ka raksta autors ir pamanījis manas literārās dotības, kuras nemaz tik spidošas nav, jo kopš vidusskolas beigšanas ir pagājis jau krietns laiks spridis.

Taču, runājot par visu pārējo, uzskatu, ka tas ir nelietīgs anonīms apmelojums, pie tam ne jau vārdos izteikts, bet publicēts presē. Domāju, ka J. Motivānam (avīzī taču tomēr veido viņš, nevis A. Kangars) vispirms vajadzētu pārbaudīt faktu atbilstību patiesībai. Kāpēc gan runāt par vairākiem cilvēkiem, par kuriem es it kā «sacerot pasakas», ja šeit aizskarts ir tikai Kangaru ģimenes pašlepnams un personīgi A. Kangara lieluma mānija?

Loti divaini, ka autors nav arī minējis nevienu faktu, ko es esmu «sacerējusi», kā redzams, patiesība vien ir, ja nevarēja rakstīt. Es par saviem vārdiem atbildu, un, ja vajadzīgs, varu atkārtot vēlreiz, man nav bail, kā Aijai Kangarei, kura piezvaniņa man pa telefonu, un, nestādoties priekšā, izlamāja mani,

diemzēl arī necenzētiem vārdiem, un tikpat ātri telefonu nometā. Es tā īsti nespēju pat mūti pavērt, lai noskaidrotu, kas zvani.

Vēl pie tā paša gribētos piebilst, ka Kangara kungam pašam šis vēstis kāds būs «iečukstējis ausī», jo es nevienu neko neesmu čukstējusi, pateicu skaļi, skaidri un saprotami, un, kaut gan viņš apstrīd manis teikto, tā tomēr ir patiesība un to ir redzējis un pārrunājis ne viens vien bērzinietis, un arī pašam Aivaram tas nav nekāds jaunums. Taču sagādājies, ka atstāstīts ir tieši manis teiktā. Vārētu pat minēt piemērus no dzīves, taču mans viedoklis ir, ka avīze tomēr nav tā vieta, kur «jāmazgā individuālu personu netīrā veļā», kā uzskata A. Kangars. Es nebūtu viņa tik tālu nedzīvoju. Lai šo jautājumu noskaidrotu, Aivaram vajadzēja tikai uzkāpt stāvu augstāk un piespiest zvana pogu.

Laikam taču tiešām avīzīte ir savas iespējas izsmēlusi, ja jau sākam nodarboties ar klāčošanu. Ja jau esat sākuši, tad varbūt kāds uzrakstīs arī par tām sievietēm, kas stundām sēž pie veikala gaļas vai piena rindā, un tad lūk tur top tie istākie «Bērzinē dienu ritmi». Vai par tām, kuras pēc koncerta ģimeņu vakarā apgalvoja, ka mūsu sievietes ansamblis dziedot skaisti, bet pēc tam angārā mūsu dziedāšanu sauca par «baurošanu» un vēl citādi nicīgi izteicās par mums pašām, bet, mīļās bērzinietes, kurš jums liedz pašam nākt un kaut ko darīt? Mums ļoti nepieciešami soperāni! Bet tas jau ir cits temats, par kuru arī varētu kādu rakstu uzrakstīt, ja avīzes veidotājus interesētu Bērzinē kultūras dzīve, kas nebūt nav augstā līmenī, jo pie mums tai nav nekādas atsaucības.

Jāmeklē miera pipe

Sena tautas gudriņa māca: kas ķīvējās, tas mīlējas. Un, ja reiz abu visādi citādi jauko kaimiņu starpā tas tā nav, tad tā tam būs būt. Aivars noteikti priecāsies par pietāks rindkopas beigās izteikto mātienu biežāk «uzkāpt stāvu augstāk un piespiest zvana pogu». Varu galvot, ka vismaz 8. martā šis slaidais džentlmenis būs pie durvīm ar viskrāšņāko puķi. Taisnība jau ir: kaimiņu ļaudīm tik tiešām vajag iet ciemos, parunāties un izlādēt sirdis savstarpēji ne tikai šai namā vien. Kad sirds ir smaga, tad mele patiešām dažkārt kļūst dumja. Visiem.

Bet par sievu runāt pie veikala gan nebūtu vērts uztraukties. Tās ir mūžīgas un likumsakarīgas kā pati dzīve. Tā ir sava veida satīra. Kā Inga raksta — tā ir istā ciema

Bērzinē klubā, uzejot uz skatuves, nevar pat dzejoli kārtīgi noskaitīt, jo balss atduras pret naidīgi smiņošu sienu zālē, kas tikai gaida, lai pašdarbnieks kļūditos un būtu ko pasmiēt.

Jums nav par ko rakstīt? Ak, Dievs! Paskatieties taču apkārt, pajieties drusciņ tālāk par kantora ēku, kaut līdz «Lazdu» nolauztajiem ceļmalas bērziņiem, kurus daži mūsu mājas iedzīvotāji jau divas reizes stādījis, bet tie atkal ir nolauzti, kaut līdz «Liepām», noskaidrojiet, kāpēc, laikā kad valstī trūkst gāze, pie mums tā izplūst gaisā un indē mūsu bērņus!

Aizejiet kaut līdz bēdīgi slavējamajam būvmateriālu laukumam, līdz individuālo lopu turētāju kūtiņām, kur virtuvē nevar pabrist, jo būvdarbu vadītājs neuzskata, ka virtuvē tomēr ir nepieciešama elementārā kanalizācija, kur jumta koka detaļas vēl pēc pāris gadiem iegāzīsies, jo kūtis nav ventilācijas un jumta salaidumā tek ūdens iekšā un pūst. Aizejiet līdz vienkāršiem darba cilvēkiem, līdz pensionāriem, kuriem, ai, ai, kā derētu arī avīzītes atbalsts! Tieši viņi ir tie, kas avīzīti visvairāk mīl un gaida. Protams, viņi nerakstīs, jāraksta būs jums pašiem, taču vielu pārdomām tie jums daudz iedos.

Jū teiksiet, kāpēc tad Tu neraksti, ja reiz esi tik gudra? Rakstītu, bet kamēr avīzīti «sacerēs» A. Kangars, man tas nav iespējams. Ja viņš nevēlējas darboties kopā ar mani dramatiskajā pulciņā, tad šeit jau nu tas ir vēl mazāk izdarāms.

Esmu gandrīz pārliecināta, ka arī šo rakstu jūs nepublicēsiet, un ja arī publicēsiet, tad ne jau pilnībā.

Ar cieņu INGA ULMANE

Es pateicos Ingai gan par teicami uzrakstīto vēstuli, gan par man veltītajiem komplimentiem un kritiku. Tik tiešām ļoti gribētos, lai Inga neturētu savu ārštattnieces apliecinību zem pūra un rakstītu par viņas uzrādītajām problēmām «Ritmos». Ne jau personisko antipātiju dēļ Aivars nedarbojas ar Jums dramatiskajā pulciņā, ne jau naida dēļ viņš rakstījis par «lokano mēlīti». Ja jau katru, kas kādreiz kritizējis «Ritmos», tūdaļ uzskatīsim par Kangara naidnieku, tad jābrīnās, kā viņš vēl dzīvs pa Bērzinē stāigā. Bet, ja nu kāds patiešām Aivara grib saskatīt vienīgi «reaktīvo iznīcinātāju», tad, līdzīgi Ingai, varat sūtīt savus rakstus uz Valmieru, Rubenes ielu 34—100, kur es dzīvoju.

Miers baro, ienaidis posta. Bet labs nemiers — tas mums visiem vajadzīgs.

JĀNIS MOTIVĀNS,
«BDR» sastādītājs

Palīdzēsim Līgai!

Arī šoreiz nevaram nepievērsties «Līku» mājas iemītnieku likteņiem. Vienmēr ir grūti izvērtēt kādas ģimenes plusus un minusus, no malas skatoties kādu slavēt vai nosodīt, tomēr šoreiz nav iespējams klusēt par to, kas risinājās Vizmas Svēdes dzīvokli. Jau agrāk mūsu avīzītes slējas pārāk bieži par dažādiem pārkāpumiem pieminējam viņas pieaugušo dēlu Ziedoni. Šoreiz nevar mierīgi klusēt par meitas, mūsu skolas 8. klases skolnieces Līgas Svēdes izdarībām. Pārsteidz un sarūgtina tas, ka Līga spēj pie sevis uzņemt draudzenes — Alsviķu, specskolas absolventes — un kopīgi uzdzīvot, klaji pīrgājoties par savu veco un ļoti slimo māti. Visiem zināms, ka Vizma Svēde var pārvietoties tikai ar krukli palīdzību, tādēļ meitenēm, izsviežot krukli pagalmā, bez liekām pūlēm izdevās māmuļu neitralizēt, piesaistot gultai. Pašas tad varēja vairākas dienas mierīgi dzert, ēst un ālēties, pilnīgi par nama saimnieci aizmirstot. Mūsu ciemā pat atradās jauni un stalti puīši, kuru organisms izjuta tādu meiču trūkumu, ka liela steigā vajadzēja skriet uz «Līkām». Varbūt būtu vieta at-

Līdzjūtība bekoniem

Cūkkopējs Valdis Kūkiāns atkal sapulies ar cūkkopības zootehniķi Vilni Stjadi. Šoreiz Valdis aizliedzis izvest no fermas jau nobarotās cūkas uz gaļas kombinātu, paziņodams, ka viņš gan tās nedzi-

gādināt bēdīgo rezultātu pie kāda var novest tāda «jautra» sabiedrība. Savulaik par dzīvī priecājās arī mūsu būvstrādnieka Laimoņa Bērziņa meita Natālija, kamēr liktenis viņu aizveda Zilākalna venērisko slimību nodaļā, bet pēc tam būs jāmēro ceļš uz Alsviķu 99. PTV. Vai tā nav pārāk smaga cena? Un vai pārāk smaga samaksa par savu vieglprātību kādreiz nebūs arī Līgai Svēdei? Līga taču nav viena uz neapdzīvotas salas, apkārt viņai ir skolotāji, kaimiņi un visbeidzot pašas kolhoza brāļi, tādēļ gribas cerēt, ka tamlīdzīgi piedzivojumi vairs «Līkās» nenotiks. Ja Līgai vēl varam palīdzēt nostāties uz stingrām kājām, tad Dagmārai Knospīnai, iztiekot bez brīvības atņemšanas, laikam vairs palīdzēt nevar. Jau no janvāra vidus Dagmāra kļūst pa Valmieru, mājās vairs nedzīvo un darbā nenāk. Ja milicijai izdosies bēgli notvert, tad arī viņu sagaida Natālijas liktenis. Visu laiku Dagmāra lielīgi skandēja: «Jūs mani tikai baidāt ar Alsviķiem, bet neko padarīt nevarat.» Skumji, bet tagad ir pienācis tik ilgi pelnītā soda izpildes laiks.

šot cauri visai fermai uz mašīnu un to neļaujot darīt arī nevienam citam. Par tādu bekoniem izrādītu līdzjūtību V. Kūkiāns atkal nopelnījis savu kārtējo stingro rājienu.

VALDES VĒSTIS

Apstiprināti atbildīgie par mūsu ciema gāzes saimniecību. Šis pienākums uzticēts Jānim Bergam, Jānim Okdaleram, Aivaram Brodam un Valteram Ragainim.

Slavenākais laukstrādnieks Guntars Auniņš janvārī nostrādāja tikai vienu dienu. G. Auniņš ir aizmirsis, ka viņš izcieš Tautas tiesas piespiedtos labošanas darbus. Katru mēnesi valdes locekļiem vajadzēja nodarboties ar viņa pārkāpumu izskatīšanu. Tagad pieņemts lēmums: par G. Auniņa slinkumu ziņot Tautas tiesai un lūgt to izolēt Guntaru no sabiedrības. Sērīgi skan dziesmiņa: «Kam netik sēdēt mikstumā, lai iet un pasēž cietumā».

Aivars Brods izlēmis, ka vairs jaunu māju necels, bet savā īpašumā nopirks kolhoza māju «Kalnbimberī».

Pavisam jocīgi sācis rīkoties Juris Salts. Viņš ieslēdzies istabā un paziņojis, ka uz darbu vairs neiesot, bet gaidīšot kamēr kāds kolhoza pārstāvis atnesīsot darba grāmatīņu.

Kolhozā par autoatslēdznieku pieņemts Viesturs Bērziņš. Atkal mācīties Burtiņnieku deviņgadīgajā skolā pārtraucis Vitālijs Būrijs. Viņam vajadzēja mācīties 7. klasē. Tagad Vitālijs kopā ar savu vecāko brāli strādās Lielvīkulu fermā.

Darbā pieņemta jaunās skolas — bērnodarza vadītāja. Tā ir visiem bērzauniešiem labi zināmā Ilgoņa Rozenberga meita Jūta Circene. Viņa bērnodarzu sistēmā jau nostrādājusi vairākus gadus, bet pie mums Bērzaunie ierodas no Staiceles.

Bērzaunes karavīri

23. februāris — Padomju Armijas svētki. Kamēr mūsu republikai nav pašai savas armijas, tikmēr mūsu puīšiem un vīriem jādien Padomju Armijā. Patreiz dienestu ārpus Latvijas aizvada Jānis Kokka, Jānis Zelneronoks, Ainārs Zelēns un Juris Bērziņš. Mūsu ciemā dzīvo un strādā arī rezerves virsnieki. Atim Kezikam ir vecākā leitnanta dienesta pakāpe. Leitnanti ir Roberts Bernis, Jānis Bunduls un Vladimirs Stubis. Jaunākā leitnanta uzplečus var nēsāt Aivars Kangars un Juris Salts.

Kas parakstās, ja neviens neparakstās

Daudzi mūsu avīzītes lasītāji jautā, kas uzraksta tos «stāstīņus», kuriem nav paraksta. Šajos rakstīņos tiek ietverta oficiālā informācija no valdes sēdēm vai citām sapulcēm, kā arī īpašas ievēribas cienīgi notikumi. Interesantāk tos cenšas uzrakstīt Jānis Motivāns un Aivars Kangars. Abi autori neparakstās zem katra stāstīņa, bet gan avīzītes beigās kā atbildīgie par izdevumu. A. Kangaram informāciju par to, ko vajadzētu rakstīt avīzītē, parasti sniedz M. Tīsa un V. Auniņa. Varbūt turpmāk to darīs arī citi bērzaunieši.

Laila un Edvīns nav dzērāji

Pagājušā gada novembra avīzītē bija ievietots rakstīņš «Dzērāji lo-piņus nemocīs». Tur apvainojām Lailu Lisinsku un Edvīnu Burcevu. Medicinisku izziņu mūsu rīcībā nebija, uzticējāmies speciālista ziņojumam valdes sēdē. Izrādās, ka abi strādātāji no Ludzieņiem atbrīvoti par pavisam attieksmi pret darbu un tā izrādīta skaidrā prātā. Abi jaunie cilvēki stipro dziru vispār nebrūķējot. «Ritmu» veidotāji sa-prot, ka rakstījuši kā aplamnieki, jo juridiski kādu par piedzērušos drikst saukt vien balstoties uz medicīnisku ekspertīžu slēdzieniem un nevis uz aizdomām. Avīze atvainojas apvainotajiem.

Viens kauj, otrs aizstāv

Vākšenu fermas slaucēja Daina Pāpārde priekš sevis ielāgojusi īpaši sadistiskus darba paņēmienus. Sevišķu prieku viņai sagādā no rīta līdz vakaram fermā sist govīs. Pēdējā izklaidešanās reizē viņa ar dakšām izdūra govij acis. Tagad D. Pāpārdei kolhoza kasē jāsamaksā govīs vērtība un jāatvada no darba fermā.

Par drošību domājot

24. janvārī mūsu ciemā notika civilās aizsardzības kompleksās mācības. Tik plašs CA pasākums notiek reizi trijos gados, tādēļ arī netrūka dažādu priekšnieku — CA stāvokļa pārbaudītāju. Komisijas priekšā stājās divi sanitārie posteņi, glābšanas grupa un ugunsdzēsēji — kopā 40 cilvēki. Vienlaicīgi arī visās mūsu fermās bija sanitārā diena, jo tuvojās fermu zie- mošanas skate.

Lielas izmaiņas izdarītas sanitāro posteņu — galveno cietušo glābēju — personālsastāvā. Sanitāru zināšanas tika novērtētas vislabāk. Paldies meitenēm par godam izturētām pirmām ugunskrīstībām. Ļoti rūpīgi CA mācībām bija gatavojies glābšanas grupas komandieri Uģis Auniņš. Viņa darbībai — sevišķi augsts vērtējums. Turpmāk gan daudz rūpīgāk jāpiestrādā pie glābšanas grupas sastāva apmācīšanas. Lielas grūtības sagādāja šīs grupas nokomplektēšana. Vienmēr atsaucīgi CA uzdevumu pildīšanā ir bijuši mehānizatori, lūzku brigāde, fermu mehānīki, elektrīki un gatera ļaudis, kā arī daži galdniecībā strādājošie, bet tos ignorējuši šoferi kopā ar auto-mehāniķi un daļa būvbrigādē strādājošo. Negatīva attieksme pret CA prasībām šoferu kolektīvā turpinās jau gadiem ilgi. Šoreiz tikai Ivars Svēde pārstāvēja šo kolektīvu. Sacensības neveicās mūsu ugunsdzēsējiem. Toties vērtīga bija mūsu skolas sniegtā palīdzība sacensību organizēšanā. Ar lielu atbildības sajūtu cietušo lomās iejutās 5. un 6. klases bērni.

Mainījušies ir CA uzdevumi: kara draudu vietā nākuši draudi no rūpniecības un ķīmizācijas. Atcelts arī lēmums, ka formējumos nedrīkst iesaistīt karaklausībai pakļautos ciema iedzīvotājus. Tagad ir vēlams, lai virsnieks būtu ne tikai CA štāba priekšnieks, bet, lai visus glābšanas darbus veiktu jaunie, fiziski spēcīgi cilvēki.

Kopumā vērtējot, ieskaiti formējumu kaujas gatavībā mēs esam saņēmuši. Paldies arī izpildkomitejas priekšsēdētājam Vijai Auniņai par pareizo un principiālo CA jautājumu risināšanu.

A. KANGARS, ciema CA priekšnieks

KĀ KLĀJAS, SKOLNIEK?

Reizē ar Ziemassvētku priekiem, beidzies arī pirmais mācību trimestris. Ar apaļiem piecniekiem to noslēdza trīs trešās klases meitenes: Ilze Berga, Inta Meldere un Aiva Kukmilka.

Labi un teicami mācījušies šādi skolnieki:
2. klasē — Ieva Blūma, Baiba Berne un Gatis Keziks,
3. klasē — Ingars Burcevs, Ģirts Grabuzovs, Inese Jērcite un Kristīne Nevarovska,
5. klasē — Solveiga Tīsa,
6. klasē — Jānis Bergs,
7. klasē — Elīna Doķe un Sigita Lubiņa,
8. klasē — Gita Meldere.

Diemžēl mūsu skoliņā ir arī nese- kmīgie:
2. klasē — Jānis Laans,
3. klasē — Dairis Ķikulis,
5. klasē — Roberts Gulbis, Jā- nekš Heidemanis un Inga Apiņa,
6. klasē — Gints Garselis,
7. klasē — Anrijs Apiņš un Aivars Kirilovičs,
8. klasē — Aivis Alksnītis un Mareks Kirilovičs.

Svarīga arī skolas bērnu uzvedība. Visvairāk priekšzīmīgu skolēnu mācās trešajā klasē: Ilze Berga, Ilze Kiriloviča, Aiva Kukmilka, Inta Meldere un Jānis Skirmants. Otrajā klasē paši pieklājīgākie ir Ieva Blūma un Gatis Keziks. Vecākajās klasēs ar priekšzīmīgu uzvedību izceļas tikai Solveigā Tīsa, Elīna Doķe un Sandra Krastiņa. Skolā mācās tikai viens bērzauniešu puika, kurš saņēmis neapmierinošu uzvedības vērtējumu — tas ir 8. klases skolnieks Mareks Kirilovičs.

Pirmklasnieku zināšanas ar atzīmi vēl netiek vērtētas, bet tas nebūt nenozīmē, ka viņi var nemācīties. Kā visi kopā iesāka, tā visiem kopā arī jāpabeidz pirmā klase.

Materiālus publicēšanai iesniedza VALENTINA RUDZITE

«BDR» piebilde. Janvāra avīzītes rakstā «Ziemassvētki sabraukuši» ieviesusies neliela kļūda. Par skolotāju mūsu skolā strādā Anita Gailiņa, nevis Gaile, kā minēts rakstā. Avīznieki atvainojas skolo- tājam.

Janvāra un februāra «BDR» publicētie materiāli par mūsu ciema skolu pārpublicēti no rajona TIN izdotā biļetena «Jaunburtiņnieku skolai — 50», kuru teksta autore ir Aina Jansone, mūsu skolas ilggadējā direktore.

Pirmie gaismas nesēji

Pirmā skola Jaunburtiņnieku pa- gastā sāka darboties ap 1860. ga- da «Rūsu» mājās, kur vienu istabu izmantoja skolas vajadzībām. Tur mācījās ap 10 bērniem un par sko- lotāju strādāja mājas saimnieks Voldemārs Rēvalds. Bērni mācījās lasīt, rakstīt, rēķināt. Būdams labs amatnieks, skolotājs mācīja arī kokapstrādes prasmi. Pēc dažiem gadiem šī skoliņa kļuva par sauru un mācības sākās «Skudreķos», bet ap 1875. gadu divu gadu laikā uz- būvēja jaunu pagastskolas ēku, kas tolaik bija lepnākā visā apka- mē. Tagad pagastskolas ēka saucas «Ierāji» un tur izbūvēti skolotāju dzīvokļi.

V. Rēvalds reizē ar skolotāja dar- bu izpildīja arī pagasta skrīvera pienākumus. Tēva darbu skolā tur- pināja dēls Teodors Rēvalds. No 1885. gada par skolotāju strādāja arī «Kūžēnu» saimnieka dēls Kā- rils Zariņš kopā ar sievu Annu. Vē- lāk par skolotājiem kļuva viņu bēr- ni Jānis, Lidiņa un Lūcija. Pie sko- las tika iekārtots labs augļu dārzs, izveidots jauktais koris.

No 1875. līdz 1880. gadam pastā- vēja arī barona Smolāna uzturēta privātskola muižā. Ne visi bērza- nieši zin, ka barona muiža ir kolho- za vecais kantoris saimniecības centrā. Barona skolu toreiz apmek- lēja turīgo saimnieku bērni.

1910. gadā Jaunburtiņnieku pa- gastskolā darbu sāk Jēkabs Rein- felds, kas šeit nostrādājis līdz sir- mam vecumam un atdusas Jaun- burtiņnieku kapos. Viņš bija arī ļoti aktīvs pašdarbības vadītājs. Sko- lotājs Reinfelds diriģēja kori, va- dija pūtēju orķestri gan bērniem, gan pieaugušajiem. Ar viņa vārdu saistās arī jaunās skolas — taga- dējās jubiliāres — celtniecība. Reizē ar Jēkabu Reinfeldu skolā no 1921. — 1944. gadam par skolotāju strā- dāja Tekla Zariņa.

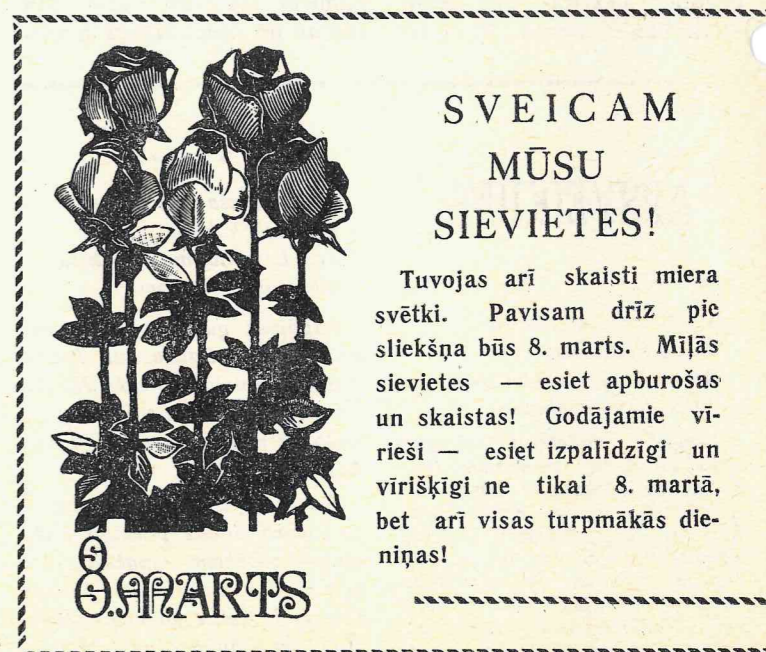
TĒVU SAPULCE

Februāra sākumā uz savu kopīgo vecāku sapulci skolā pulcējās pirm- klasnieku tēvi. Tas mūsu skolas dzīvē bija tiešam rets gadījums. No 10 vīriem uz skolu ceļu bija atraduši 12 tēti.

Kopā ar 1. klases audzinātāju Ainu Ārgali izvērtās saistoša saru- na par ģimeni un bērniem. Sapulces dalībnieki mājup brauca apmierinā- ti. Salauzts arī skeptiķu apgalvo- jums, ka tēvi uz vecāku sapulcēm nekad nav gājuši un arī neies. Bē- dīgākais, ka ar tādu pārliecību dzi- vo pat skolotāji — klašu audzinā- tāji.

Tātad radies tiešam labs kon- takts ar pirmās klases audzinātāju. Tādēļ arī visi sapulces daalībnieki izteica skolotājam lūgumu mācīt un audzināt bērnus arī turpmākos ga- dos, kad mazuļi uzsāks mācības jaunajā pamatskolā.

Skolotājam un vecākiem vienmēr ir ļoti svarīgi rast abpusēju kontak- tu un savstarpēju saprašanu. Tas arī ir skolotājas Ārgales audzinā- šanas darba pamats. Un tieši šīs prasmes reizēm pietrūkst jaunajam skolotājam.

SVEICAM
MŪSU
SIEVIETES!

Tuvojas arī skaisti miera svētki. Pavisam drīz pie sliedīņa būs 8. marts. Miļās sievietes — esiet apbuorošas un skaistas! Godājami vīrieši — esiet izpalīdzīgi un vīrišķīgi ne tikai 8. martā, bet arī visas turpmākās die- niņas!